

Arrest

nr. 213 754 van 11 december 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 december 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op terugleiding (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 december 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van Mr. F. ORAIBI, die *loco* Mr. S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. I. FLORIO, die *loco* Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, komt op 23 januari 2015 België binnen en dient een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 27 mei 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker en zijn Belgische partner bieden zich op 3 juli 2017 aan bij de gemeente met betrekking tot een voorgenomen huwelijk.

Er wordt een onderzoek schijnhuwelijk opgestart.

Op 1 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord door de lokale politie van Mechelen.

Op 1 augustus 2017 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 11 januari 2018 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 11 januari 2018 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten

Op 12 februari 2018 geeft de Procureur des Konings te Mechelen een negatief advies inzake dit voorgenomen huwelijk.

Op 15 februari 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen het huwelijk te voltrekken.

Op 2 augustus 2018 deelt de stad Mechelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker en zijn partner een beroep hebben ingesteld tegen de weigering van huwelijksvoltrekking.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker gehoord door de federale politie.

Op 3 december 2018 wordt verzoeker ook gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 3 december 2018 wordt de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K. B.

voornaam: J.

geboortedatum: (...) 1977

geboorteplaats: W. R. T.

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, ALIAS: B. J. K., geboren op (...)1977 te S., Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone MEWI op 03.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M.(°(...))1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week)opgevolgd.

Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schendig van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018

dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat zijn vrouw hier is en daarom kan hij niet terugkeren. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene's vroegere aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 27.01.2015. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij een operatie aan zijn knie en zijn maag heeft gehad. Hij neemt hiervoor medicatie in. Hij wordt hiervoor door twee dokters regelmatig (3w per week) opgevolgd.

Betrokkene toont niet aan dat hij voor deze opvolging van zijn medische problemen in Ghana niet terecht zou kunnen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 01.08.2017 en van 11.01.2018 dat hem betekend werd op 01.08.2017 en op 11.01.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Ghana."

Op 3 december 2018 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de rechtspleging

Ter zitting zet de advocaat van verzoeker een nieuw middel uiteen dat niet voorkomt in het verzoekschrift, over de medische toestand van verzoeker.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.

Deze vaststelling doet evenmin afbreuk aan hetgeen gesteld wordt in artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. In dit verband wordt immers opgemerkt dat de bestreden beslissing zelf duidelijk melding maakt van de medische toestand van verzoeker, zodat de advocaat van verzoeker ook niet kan voorhouden dat de gezondheidstoestand van verzoeker een nieuw element is waarvan pas kennis kon worden genomen na inzage van het administratief dossier. Artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dient niet om vergetelheden in het verzoekschrift recht te zetten.

Gewezen op het schriftelijk karakter van de procedure deelt de advocaat van verzoeker mee dat zij dit nieuw middel aanvoert na inzage van het administratief dossier. Gezien de bestreden beslissing zelf al duidelijk melding maakt van de medische toestand van verzoeker, kan de advocaat van verzoeker, zoals reeds gesteld, niet voorhouden dat dit een element is waarvan pas kennis kon worden genomen na inzage van het administratief dossier.

Bijgevolg is het nieuw middel ter zitting aangevoerd onontvankelijk.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, tweede lid wordt de vervalddag, zaterdag 8 december, verplaatst naar de eerstvolgende werkdag zijnde maandag 10 december 2018.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3. Verzoeker voert volgende middelen aan:

“1. Schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S. , 29 juni 1961).

Verzoeker diende samen met zijn partner een aanvraag in tot huwelijk. Deze aanvraag werd geweigerd.

Zij konden zich hiermee niet akkoord verklaren en dienden dan ook beroep in tegen deze weigering. Deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank te Mechelen en komt opnieuw voor in februari 2019.

Hij wenst deze procedure af te wachten. Indien hij nu dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal hij geen verweer kunnen voeren in deze zeer persoonlijke kwestie en zal hij de kans niet hebben om zijn verhaal te doen en zijn rechten te vrijwaren.

De Voorzitter van de Familierechtbank staat op persoonlijke verschijning. Zij wensen zelf hun ‘verhaal’ te doen op de zitting.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van deze procedure schendt het recht op een eerlijk proces. Hij zal zich niet kunnen verdedigen.

Art 6 EVRM stelt:

‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dit is in casu niet gebeurd.

2. Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S. , 29 juni 1961).

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner.

Zij hebben zich op 31.08.2017 aangeboden aan de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Mechelen om in het huwelijk te treden.

Nu anderhalf jaar later wonen zij nog steeds samen en hebben nog steeds een duurzame relatie.

Er wordt gemotiveerd:

“op 15.02.2018 weigerde de Stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Verzoeker en zijn partner tekenden beroep aan tegen het negatief advies van het Parket en deze procedure is nog steeds hangende voor de Familierechtbank.

Hierover wordt niets vermeld in de negatieve beslissing.

Dat het geenszins een contra-indicatie betreft. Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame relatie en dienden daarom beroep in. Dat hiermee dan ook rekening dient gehouden te worden.

Zij dienden reeds een huwelijksaanvraag in, wonen al geruime tijd samen en hebben een hechte relatie.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Ook zorgt verzoeker voor de 4 kinderen van zijn partner als zij werkt. Hij is als een vaderfiguur voor hen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Ghana wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdelinge zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen. Hij heeft een vaste verblijfplaats, dit samen met zijn partner. Zij hebben een duurzame en hechte relatie.

Er is geen duurzaam huwelijksleven mogelijk in zijn land van herkomst.

Zijn partner heeft een vaste tewerkstelling. Ook heeft zij 4 kinderen uit een vorige relatie die allen naar school gaan.

Zij kan zelf haar tewerkstelling niet opgeven, alsook kan zij haar kinderen niet van school halen om verzoeker te volgen naar Ghana.

Dat in deze omstandigheden de belangen van de kinderen ook in overweging genomen moeten worden.

Agentschap van integratie en inburgering stelt dat: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance –toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoeker om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind! "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoeker een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn partner gerespecteerd te worden!

In afwachting van zijn beslissing en behandeling van de zaak voor de Familierechtbank dient hij wel degelijk in België te verblijven, zo niet zullen zijn rechten worden geschonden.

3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er is wel degelijk beroep aangetekend tegen het negatief advies van het Parket inzake de huwelijksaanvraag.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoeker werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn,....

Verzoeker tekende wel degelijk beroep aan tegen het negatief advies van het Parket inzake zijn huwelijksaanvraag.

Indien verzoeker België dient te verlaten zal dit wel degelijk een contra-indicatie zijn. Hoe kan verzoeker zijn relatie met mevr. S(...) aantonen indien hij het land heeft moeten verlaten. De Voorzitter van de Familierechtbank staat op de persoonlijke aanwezigheid van cliënten waardoor het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar Ghana.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Tenslotte een schending van de hoorplicht

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Men stelt verzoeker gehoord te hebben vooraleer het ter kennisgeven van de beslissing. Nochtans vermeldt deze beslissing niet dat er beroep werd aangetekend tegen het negatieve advies van het Parket. Verzoeker is hiervan nochtans op de hoogte want er staat een nieuwe zitting gepland in februari 2019.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

4.3.1. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoeker voert de schending van deze bepaling hoofdzakelijk aan om aan te geven dat hij de procedure voor de burgerlijke rechtbank wil bijwonen inzake de weigering van huwelijksvoltrekking. De Raad merkt op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog voltrokken mag worden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

Het eerste middel kan *prima facie* niet worden aangenomen

4.3.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M.S., dat zij zich hebben aangeboden om te huwen, dat de huwelijksvoltrekking werd geweigerd, dat verzoeker en zijn partner hiertegen beroep indienden, dat deze procedure nog hangende is en dat verzoeker en zijn partner nog steeds samenwonen en een duurzame relatie hebben. Hij wijst op het feit dat zijn partner vier kinderen heeft en dat hij een vaderfiguur is voor hen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker en haar partner wensten in het huwelijk te treden, dat er een negatief advies was van de procureur des konings en dat op 15 februari 2018 de huwelijksvoltrekking geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op 3 december 2018 heeft meegedeeld dat zijn partner vier kinderen heeft en dat hij niet de vader is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat geen werkelijk gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner wordt aanvaard. De verwerende partij motiveert hierover het volgende:

“Betrokkene werd gehoord op 03.12.2018 door de politiezone MEWI en verklaart dat hij sinds 2015 in België verblijft en dat hij naar hier is gekomen om een job te vinden. Betrokkene verklaart dat zijn vrouw M. S. (en haar vier kinderen) hier zijn en dat hij daarom niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene geeft aan buiten samen te wonen met M. S. en haar vier kinderen, geen andere familie te hebben in België.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 03.07.2017 deed betrokkene te Mechelen een verklaring tot voorgenomen huwelijk met de Belgische S. M.(°(..)1967). Op 15.02.2018 weigerde de stad Mechelen de voltrekking van dit voorgenomen huwelijk na negatief advies van het Parket van Mechelen, nadat was vastgesteld dat betrokkene het voorgenomen huwelijk die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van de huwelijksvoltrekking vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

en

“Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk.”

Vervolgens gaat de verwerende partij ondergeschikt ook in op de situatie waarin er toch een gezinsleven zou bestaan en motiveert hierover het volgende:

“Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw S. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Ghana. Zowel betrokkene als mevrouw S. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een werkelijk gezinsleven met de partner niet aanvaardt gelet op het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 15 februari 2018 weigerde het huwelijk te voltrekken. Deze weigering was gestoeld op het feit dat het voorgenomen huwelijk niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners.

Het gegeven dat verzoeker verbleef bij zijn partner op het ogenblik waarop hij door de politie aangetroffen werd, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, wordt in de bestreden beslissing wel rekening gehouden met het beroep dat verzoeker en zijn partner hebben ingediend tegen de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. Er wordt verwezen naar dit beroep, dat mogelijk werd aangetekend tegen de weigering van voltrekking van het huwelijk bij de rechtbank van eerste aanleg. Ondanks dit ingestelde beroep toont verzoeker, gelet op het onderzoek van de ambtenaar van de burgerlijke stand, niet aan dat

hij een effectief beleefde partnerrelatie heeft met zijn Belgische partner. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat dit gegeven op zich geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is, zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. In de bestreden beslissing wordt nog vastgesteld dat in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat het huwelijk alsnog mag plaatsvinden, verzoeker een visumaanvraag kan indienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven.

De Raad merkt op dat na onderzoek werd vastgesteld dat de intentie van verzoeker niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De omstandigheid dat verzoekers partner vier kinderen heeft, doet hieraan *prima facie* geen afbreuk. Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht hij de zorg voor deze kinderen op zich zou nemen of wat zijn concrete band met deze kinderen is, hij toont evenmin aan dat de vader van deze kinderen niet meer voor deze kinderen zou zorgen.

De verwerende partij kon dan ook *prima facie* op goede gronden besluiten dat dit element een contraindicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kon, *prima facie*, daaruit op kennelijk redelijke wijze concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een foutieve feitenvinding tot deze conclusie is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* evenmin aangetoond. Het tweede middel is niet ernstig.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van het ingediende beroep tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat want verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. In de bestreden beslissing wordt verder onder meer ook verwezen naar het voorgenomen huwelijk van verzoeker met zijn partner, naar het negatief advies en naar de weigering van de huwelijksvoltrekking, naar het beroep dat verzoeker en zijn partner hebben ingesteld tegen deze beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking. De formele motiveringsplicht zoals verzoeker die aanvoert werd niet geschonden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat melding wordt gemaakt van het ingediende beroep tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in dit verband aan dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek werd gevoerd naar de situatie van verzoeker en dat er vraagtekens mogen worden geplaatst naar het onderzoek dat wel gevoerd zou zijn, omdat verzoeker wel degelijk een beroep aantekende tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Verzoeker stelt ook dat “*de Voorzitter van de Familierechtbank staat op de persoonlijke aanwezigheid van cliënten*”.

Zoals reeds is gebleken uit de bespreking van het middel inzake artikel 8 van het EVRM hierboven onder nr. 4.3.2., blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar het voorgenomen huwelijk van verzoeker door de procureur des konings en door de ambtenaar van de burgerlijke stand. De verwerende partij kon zich in alle redelijkheid op dit gevoerde onderzoek steunen. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan op welk vlak dit onderzoek zou te kort schieten en met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zoals reeds verschillende keren gesteld, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk melding gemaakt van het beroep dat verzoeker en zijn partner hebben ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de weigering van huwelijksvoltrekking. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar bepaalde gewoontes in de familierechtbank waardoor de voorzitter zou staan op de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker en zijn partner, staaft hij dit niet met concrete gegevens en blijft het bij een bewering. Zelfs al zou dit een gewoonte zijn bij de rechtbank, dan nog wordt opgemerkt dat de wettelijke bepalingen inzake vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet ressorteren onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is en dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht *prima facie* niet is aangetoond.

Het derde middel is niet ernstig.

4.3.4. Er wordt niet betwist dat *in casu* de hoorplicht van toepassing is. uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op 3 december 2018 vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Hij werd gehoord door de federale politie en door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd dus de gelegenheid geboden om zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Verzoeker stelt dat hij niet zou zijn gehoord omdat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van het beroep dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake weigering van huwelijksvoltrekking. Vooreerst wordt gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker tijdens het gehoor van 3 december 2018 door de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat er een beroep hangende is tegen de weigering van huwelijksvoltrekking (*"I have family court on 21th february"*) Ik heb familierechtbank op 21 februari, eigen vertaling) en dat een sociaal assistent van het gesloten centrum op 3 december 2018 nog eens meedeelt dat er een beroep hangende is bij de familierechtbank dat voorkomt op 21 februari 2019. Ten slotte wordt vastgesteld dat er in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van dit beroep:

"Indien betrokkene een beroep heeft indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van dat huwelijk."

Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. CUYKENS toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. CUYKENS

A. DE SMET